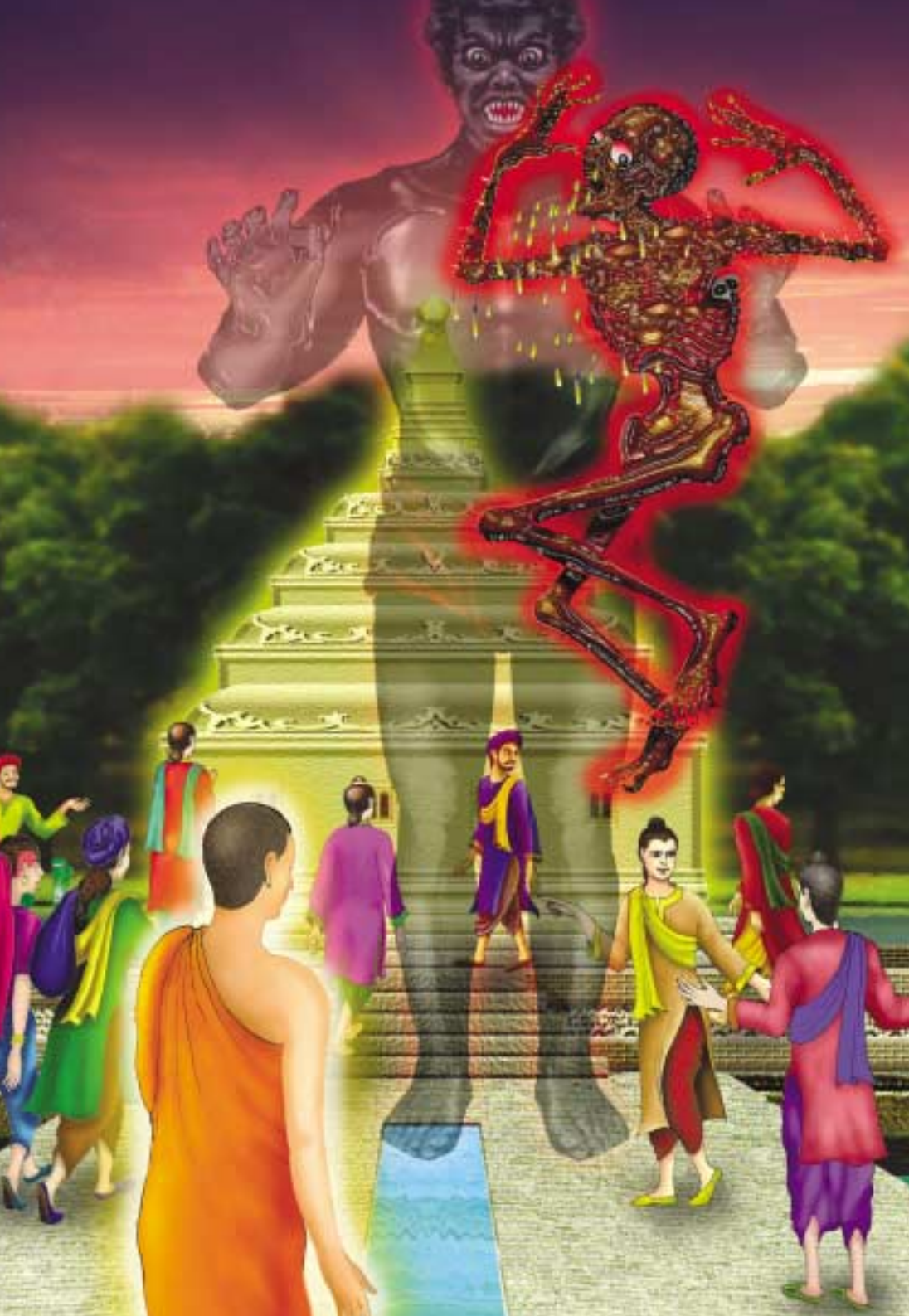

๒๔

กรรม ของ ก้าวร้าว คน บูชา พระเจดีย์

นรชนรู้โทษอันเกิดเพราะอำนาจความมัวเมาใน
ความเป็นใหญ่อย่างนี้แล้ว ฟังละความมัวเมาในความเป็นใหญ่
เสียแล้วประพฤติอ่อนน้อมต่อผู้ควรอ่อนน้อม ผู้ใดมีความเคารพ
ในพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ ผู้นั้นเป็นคนมีปัญญา
ย่อมได้รับการสรรเสริญในปัจจุบัน เมื่อตายไปย่อมเข้าถึงสวรรค์

กรมของการห้ามคนบูชาพระเจดีย์

๒๒๒

ความมัวเมาเป็นอาการของคนขาดสติ ขาดความรู้ลึก ผิดชอบชั่วดี เป็นทางมาของความประมาท แล้วยังเป็นต้นเหตุ ให้พลาดจากหนทางสวรรค์นิพพานอีกด้วย มีสุภาสิตสอนใจอยู่ บทหนึ่งว่า หลงตัวลืมหาย หลงกายลืมแก่ หลงไหลลืมามีภรรยา ลืมพ่อแม่ หมายถึงว่า ถ้าเอาใจไปยึดติดกับสิ่งใดแล้ว ก็จะทำให้ เป็นคนที่ขาดวิจาร์ณญาณ มองไม่เห็นโลกและชีวิตไปตามความ เป็นจริง ชาวโลกส่วนใหญ่มักจะสนใจไปยึดติดในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ซึ่งเป็นสิ่งนอกตัว ทำให้มองไม่ออกว่า สิ่งทีละเอียด ประณีตและนำความสุขมาให้ยิ่งไปกว่านี้ ยังมีอยู่อีกมากนัก

ความมัวเามาตั้งแต่ มัวเมาในความเป็นหนุ่มเป็นสาว มัวเมาในชีวิต ทำเหมือนว่าตนเองจะไม่แก่ ไม่เจ็บไม่ตาย ทำให้ ไม่เร่งรีบทำหน้าที่ของตนเองที่ควรกระทำให้สมบูรณ์ และมี ผู้คนมากมายที่มัวหลงไหลมัวเมาในลาภ ยศ สรรเสริญ เมื่อได้ โอกาสดีๆ ในชีวิตแล้ว แทนที่จะนำโอกาสนี้ไปใช้ในการพัฒนา บุคลากรให้มีคุณภาพชีวิตให้สูงยิ่งขึ้นไป กลับนำเอายศ อำนาจไปใช้ในทางที่ผิด เบียดเบียนคนอื่น แล้วกระทำบาปอกุศล ทำให้ชีวิตตรอมตรมในอบายภูมิเป็นเวลายาวนาน กว่าจะสำนึก ได้ก็ไม่สามารถแก้ไขได้แล้ว

กรมของการทำมคนบูชาพระเจดีย์

๒๒๓

*เหมือนในสมัยหลังพุทธปรินิพพานได้ไม่นาน พระเจ้า-
อชาตศัตรูทรงรับพระบรมสารีริกธาตุส่วนหนึ่งไปประดิษฐานที่
กรุงราชคฤห์ ทรงเฉลิมฉลองพระสถูปเจดีย์ถึง ๗ ปี ๗ เดือน
๗ วัน ทำให้มหาชนที่มีจิตเลื่อมใสเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์นับ
ประมาณไม่ได้ แต่ในขณะเดียวกันมีกุกุมพิกคนหนึ่ง เป็นผู้ไม่มี
ศรัทธา ไม่เลื่อมใสในพระพุทธานุสาสนา จึงเป็นมิจฉาทิฏฐิ อาศัย
ว่าตนเองเป็นคนมีชื่อเสียง จึงบอกกล่าวห้ามปรามมหาชน ไม่ให้
ไปสักการบูชาพระบรมสารีริกธาตุ จนมหาชนประมาณ ๘๖,๐๐๐
หลงเชื่อนั่น

ในสมัยนั้น มีกุลสตรีท่านหนึ่งในกรุงราชคฤห์ มีจิต
เลื่อมใส ในพระรัตนตรัยเป็นพิเศษ ได้ชักชวนเพื่อนไปสักการบูชา
พระบรมสารีริกธาตุ ต่างก็ถือเครื่องสักการะของหอมจำนวนมาก
มากไปที่ลานพระเจดีย์ ในระหว่างทาง ถูกกุกุมพิกคัดค้านการ
กระทำของพวกนาง พุดดำหนิติเตียนว่า “การบูชากระดูกของ
คนตายแล้ว จะได้ประโยชน์อะไรขึ้นมาเล่า การกระทำเช่นนั้น
เป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระทั้งนั้น พวกท่านอย่าไปบูชาให้
เสียเวลาเลย” แต่พวกเธอไม่ใส่ใจคำพุดของคนพาล พวกท่าน
เดินทางไปจนถึงพระเจดีย์ ทำการบูชาพระบรมสารีริกธาตุ

*มก. เล่ม ๔๙ หน้า ๔๓๙

กรมของการทำมคนบูชาพระเจดีย์

๒๒๔

ซึ่งประดิษฐานอยู่ในพระเจดีย์ด้วยจิตที่เลื่อมใส ครั้นเมื่อละโลกไปแล้วได้ไปบังเกิดในสวรรค์

หลังจากกุฎุมพินันสิ้นชีวิตลง ก็ไปบังเกิดเป็นเปรตหิวโซ ต่อมาวันหนึ่ง พระมหากัสสปเถระเห็นเปรตซึ่งพากันมายืนอยู่ที่ลานพระเจดีย์ รอคอยรับส่วนบุญจากหมู่ญาติที่จะมาอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้ เปรตตนนี้ก็เช่นกันได้ยืนอยู่ในอากาศส่งกลิ่นเหม็นฟุ้งไปทั่ว หมู่หนองพากันซ่อนไซปากที่มีกลิ่นเหม็นจากนั้นนายนิรยบาลก็ถือเอามีดคมๆ มาเชือดเฉือนปากของเปรตนั้น แล้วเอาน้ำกรดมารดใส่ปากของเปรต ทั้งเฉือนเนื้อและก็เอาน้ำกรดรดไปพร้อมๆ กัน ทำอย่างนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทำให้เปรตได้รับความทุกข์ทรมานแสนสาหัส พระเถระจึงได้ถามเปรตว่า “เธอได้ทำกรรมชั่วอะไรเอาไว้ จึงต้องมารับใช้กรรมหนักหนาสาหัสถึงเพียงนี้”

เปรตนั้นตอบพระเถระว่า “ข้าแต่ท่านผู้เจริญทุกข์ เมื่อก่อนกระผมเป็นอิสรชนอยู่ที่กรุงราชคฤห์นี้แหละ เป็นผู้มั่งคั่งด้วยทรัพย์และข้าวเปลือกมากมาย แต่กระผมห้ามปรามภรรยาธิดาและลูกสะใภ้ ตลอดจนชนทั้งหลายที่ไปพระเจดีย์เพื่อบูชาพระบรมสารีริกธาตุ ด้วยเครื่องสักการะอันหาค่ามิได้ บาปที่กระผมทำเอาไว้ในครั้งนั้น ส่งผลให้ต้องมาเสวยทุกข์เวทนาเห็นปานนี้ หลังจากนั้นก็จักต้องหมกหม่อมอยู่ในนรกที่มีทุกข์เผ็ดร้อน

กรมของการทำมคณบุชาพระเจดีย์

๒๒๕

กว่านี้อีกเป็นร้อยเป็นพันเท่า ต้องเสวยกรรมอยู่ในนรกนานถึง ๘๖,๐๐๐ ปีนรก”

ว่าแล้วเปรตก็ถือโอกาสประกาศโทษของตนเองให้พระเถระทราบ พร้อมทั้งประกาศคุณของพระรัตนตรัยที่หน้าลานพระเจดีย์ ให้มนุษย์และอมนุษย์ทราบกันถ้วนหน้าว่า “เมื่อการบูชาและการฉลองพระสถูปของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นไปอยู่ชนเหล่าใดมาขัดขวางการบูชาพระสถูปของชนเหล่าอื่นเหมือนข้าพเจ้า ชนเหล่านั้นพึงห่างเหินจากบุญใหญ่ ต้องเสวยทุกข์แสนสาหัส ตัวข้าพเจ้าเมื่อไปจากเปรตโลกนี้แล้ว ได้กำเนิดเป็นมนุษย์ จักเป็นผู้ไม่ประมาท ทำการบูชาพระสถูปเนื่องนิത്യเป็นแน่แท้”

นอกจากนี้ ยังมีเรื่องราวเกี่ยวกับเปรตอีกมากมายทีเดียว เปรตนั้นมีอยู่ ๑๒ ตระกูลด้วยกัน ภูมิของเปรตเป็นดินแดนที่ปราศจากความเจริญ โลกของเปรตไม่มีการทำไรไถนา ไม่มีการทำบุญ มีแต่เสวยผลวิบากหรือเศษกรรมเท่านั้น เปรตบางตนเมื่อเสวยทุกข์จากตรงนี้แล้ว บาปยังส่งผลต่อให้ไปบังเกิดในนรก ต้องทรมานแสนสาหัสมากกว่าอีก แต่บางตนเมื่อพ้นจากนรกก็ต้องมาเป็นเปรตก่อนก็มี ซึ่งแล้วแต่กรรมปรุงแต่งอันเป็นผลที่เกิดจากบาปอกุศลที่ได้ทำเอาไว้ นั่นนั้นทุกท่านอย่าปล่อยใจไปตามกระแสกิเลส แล้วพลาดไปทำบาปอกุศลกัน เพราะความ

กรมของการทำคนบูชาพระเจดีย์

๒๒๖

สุขที่ได้ในปัจจุบันกับความทุกข์ ที่เราจะต้องไปทนทุกข์ทรมาน
นั้นมันไม่คุ้มกันเลย ยังมีเรื่องของเปรตอีกเรื่องหนึ่ง ที่หลวงพ่อดึง
ใจนำมาเล่าเพื่อเป็นคติสอนใจ ให้รับทราบกันอีก เรื่องมีอยู่ว่า

ในสมัยอดีต โอรสของพระเจ้ากิตะเป็นมิจฉาทิฎฐิ
วันหนึ่งพระองค์ทรงดื่มน้ำจันทน์จนเมามายไม่ได้สติ ขณะที่เสด็จ
ไปในพระราชอุทยาน ทรงเห็นพระปัจเจกพุทธเจ้านามว่าสุนตตะ
กำลังจะฉันภัตตาหาร เกิดจิตวิปริตอยากแกล้งทำนเล่น จึงเสด็จ
ลงจากคอกช้าง แล้วตรัสถามว่า “พระคุณเจ้าไปบิณฑบาตได้
อะไรมาบ้างล่ะ” ว่าแล้วก็จับบาตรของพระปัจเจกพุทธเจ้ายกขึ้น
แล้วทุ้มลงที่พื้นดินจนบาตรแตก พระโอรสทำอย่างนั้นแล้วก็
ทรงหัวเราะชอบใจด้วยความคึกคะนอง แล้วตรัสว่า “ดูก่อน
สมณะ เราเป็นโอรสของพระเจ้ากิตะนี้ ใครจะทำอะไรเราได้
ท่านจงหลีกทางให้เรา” ว่าแล้วก็เสด็จกลับเข้าพระราชวัง

พระปัจเจกพุทธเจ้าท่านเป็นผู้หมดกิเลสแล้ว จึงไม่มี
อารมณ์ที่จะมาขุ่นมัวแม้เพียงชั่วขณะจิต มีแต่ใจที่ประกอบ
ด้วยมหารูณา เพราะทราบว่ากรรมนี้เป็นกรรมหนัก พระโอรส
จะต้องหมกไหม้ในมหานรก เสวยผลกรรมอันเผ็ดร้อนเป็นเวลา
ยาวนานถึง ๘๔,๐๐๐ ปี เมื่อจุติจากนรก ก็จะมาเกิดเป็นเปรต
ต้องอดอยากยากแค้นแสนสาหัส ทนรับทุกข์ทรมานอยู่อย่างนี้
ไปอีกยาวนาน จนกว่าเศษกรรมนั้นจะหมดไป

กรมของการทำมคนบุชาพระเจดีย์

๒๒๓

เมื่อเปรตมาพบพระเถระ ก็ดีใจได้กล่าวคำสรรเสริญ พระรัตนตรัยเอาไว้ว่า “นรชนรู้โทษอันเกิดจากอำนาจความ มัวเมาในความเป็นใหญ่แล้ว พึงละความมัวเมาในความเป็น ใหญ่เสีย แล้วพึงประพฤดิอ่อนน้อมต่อผู้ควรอ่อนน้อม ผู้ใดมี ความเคารพในพระรัตนตรัย ผู้นั้นย่อมได้รับการสรรเสริญใน ปัจจุบัน เมื่อตายไปย่อมเข้าถึงสวรรค์”

เราจะเห็นว่า การทำอะไรงไปโดยไม่พิจารณาให้ติเสีย ก่อน จะเป็นบาปมหันต์ที่ติดตามตัวเราไปทุกภพทุกชาติ จะหนี กรรมอย่างไรก็หนีไม่พ้นกรรมจะตามทวงหนี้เราจะผัดผ่อนอย่างไร ก็ผลัดไม่ได้ หนีสินทางโลกเขายังสามารถผ่อนผันกันได้บ้าง แต่จะให้มาผัดผ่อนในการชดใช้กรรมในปรโลกนั้น ทำไม่ได้เลย ครั้นจะบอกว่าขอเลื่อนเวลาออกไปอีกหนอยตอนนี้ยังไม่พร้อมเลย ก็เลื่อนไม่ได้หรอก จะต้องรออย่างไรก็ได้สักอย่าง มีแต่ต้อง ทนทุกข์ทรมานจนกว่าบาปนั้นจะเบาบางลงไป เพราะฉะนั้นเกิด มาภพชาตินี้ เราควรเก็บเกี่ยวเอาแต่บุญกุศลติดตัวกันไปให้ มากๆ แล้วก็อย่าลืมฝึกฝนใจของเราให้สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส อยู่เป็นประจำ จนกว่าจะได้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในกันทุกๆ คน

